

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Lezing Opstelten 4 November
Schakel, C.

Citation

Schakel, C. (2003). Lezing Opstelten 4 November. *Bestuurskundige Berichten*, 18(5), 29.
Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3211169>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3211169>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

kabinet was van mening dat alle structuurfondsen voor de nieuwe lidstaten ingezet dienen te worden. Achterliggend idee is dat Nederland dan misschien wel veel minder ontvangt, maar uiteindelijk ook minder hoeft te betalen. De provincie vond wel dat veel van de fondsen voor de nieuwe leden ingezet dienen te worden, maar dat ook de 'oude' provincies aanspraak moesten kunnen blijven maken op het geld. Volgens dhr. De Jonge was het voor het eerst dat de meningsverschillen tussen beide partijen zo groot waren. Na onze kennis te hebben opgefrist, legde dhr. De Jonge de opzet van de te houden simulatie uit. De simulatie was bedoeld om ons inzicht te geven in de totstandkoming van Europese regionale samenwerking, zoals bijvoorbeeld bij de HSL of de provinciale samenwerking voor beheer

van het randstedelijk Groene Hart. Elk van ons zou namens een Europese provincie of een adviesbureau deelnemen aan een vergadering over de start van een hoofdzakelijk door Brussel te financieren pilotproject voor windturbines¹. Ieder kreeg een beschrijving van de in te nemen positie. Twee provincies moesten bijvoorbeeld alles op alles zetten om de *pilot* binnen te halen, terwijl de anderen een meer afwachtende houding dienden aan te nemen. Houdingen aannemen dat deden we zeker. Redelijk in lijn met de rolbeschrijvingen waren de dwarskoppen ook echt dwars en de meer afwachtende types ook echt rustig. Aan het eind van de simulatie vroeg dhr. De Jonge of iemand het ook over de inhoud van het project, het plaatsen van windturbines, had gehad. Nee, eigenlijk hadden we ons alleen maar met onze eigen posities, misschien zelfs

loopgraven, beziggehouden. Een redelijk waarheidsgetrouwe ervaring, aldus dhr. De Jonge. Al met al denk ik dat alle aanwezigen de middag, ook buiten de koffie en de borrel om, als zeer geslaagd zien. De commissie activiteiten mag, met een knipoog naar de voorzet van het vorige bestuur, trots zijn op haar werk. Wat mij van het bezoek denk ik het meest bij zal blijven is het beeld dat onze gastheren me hebben gegeven van de macht van Den Haag en Rotterdam, die voor een groot deel hun eigen koers kunnen varen. Daarnaast vond ik het bijzonder de lessen uit Europese Integratie over een loopgravenhouding in de Unie in de simulatie bewaarheid te zien. Erg verrassend vond ik het te horen dat onze gastheren, net als wij zelf, de provincie voor hun aantreden ook als onbekende, vage bestuurslaag zagen. □

Robert Vermeulen

Noten

¹ Voor geïnteresseerden: financiering onder het programma START

Eerst koffie bij het begin....

Dan een biertje na afloop bij de borrel...

Lezing Opstelten 4 November

Het is woensdagavond 4 november en de Lokhorstkerk stroomt vol. De commissie activiteiten organiseert vanavond haar najaarslezing, met als spreker dhr. Ivo Opstelten, thans burgemeester van Rotterdam. Dhr. Opstelten zal gaan praten over de zogenaamde Rotterdamse aanpak. Daarnaast zal de gekozen burgemeester besproken worden, waar Opstelten een groot voorstander van is.

De Rotterdamse aanpak, zo begint Opstelten, is een aanpak van harde afspraken, waarbij afgerekend wordt op resultaat. Opstelten heeft voor een vijftal terreinen, te weten Veiligheid; Huisvesting; Onderwijs en Jeugd; Economische Ontwikkeling en Inburgering, de financiële ruimte bepaald die hem tot het einde van zijn ambt tot zijn beschikking staat.

Daarnaast geeft hij inhoud aan elk van deze terreinen door in totaal 45 meetbare doelstellingen te bepalen. Daarbij moeten tussentijdse meetpunten zorgen voor een goede monitoring. De Rotterdamse Rekenkamer, een instituut dat in 1997 is opgericht en tot doel heeft het beleid van Rotterdam te evalueren en te toetsen¹, vormt hierbij de onafhankelijke scheidsrechter. Rotterdam is, zo geeft Opstelten aan, de enige stad met een eigen Rekenkamer.

Veiligheid heeft wellicht nog de grootste prioriteit in het beleid van Opstelten. Er is in samenwerking met politie en justitie en in samenspraak met de burger een zo geheten 'veiligheidsindex' gecreëerd. Deze index geeft per Rotterdamse wijk weer hoe veilig deze is. Uit deze index is gebleken dat er vooralsnog 8 wijken onveilig zijn. De doelstelling is dan ook om deze wijken in 2005 geheel veilig te laten zijn. Uit het publiek komt de vraag wat er nu concreet wordt gedaan aan de verpaupering en vercriminalisering van buurten als de Millinksbuurt en Afrikaanderplein, op de kop van Zuid. Opstelten geeft aan dat deze twee wijken, de Millinksbuurt als onderdeel van de Tarwewijk en het Afrikaanderplein, beiden in Rotterdam Zuid, speciale wijkprojecten in het leven hebben geroepen die niet alleen de kwaliteit van het woningaanbod

moeten verbeteren, maar ook de veiligheid en de positie van bijvoorbeeld jongeren.

De Tarwewijk bijvoorbeeld, is sinds 1998 bezig met een aantal projecten. Zo is er in dat jaar een meldlijn drugsoverlast voor de deelgemeente ingesteld, is er in 2000 een project pandenbeheer gestart, om het leegstaan van panden tegen te gaan. Daarnaast gebeuren er tal van zaken op het sociale vlak; in 2000 is er een zogenaamde 'Jongerenantenne' in het leven geroepen via welke jongeren hun stem kunnen uiten over alles wat er in de wijk gebeurt.²

Voorts is er op het gebied van veiligheid een doelstelling geformuleerd aangaande het Openbaar Vervoer. Ten opzichte van 2002 wil Opstelten het aantal incidenten jaarlijks met 10% zien dalen. Daarnaast moeten alle overlastgevers op het Centraal Station per 1 september 2003 definitief zijn verdwenen. Hierop wordt Opstelten de vraag gesteld of hij niet bang is dat er zich een 'uitwaai-effect' zal voordoen wanneer verslaafden worden geweerd van het Centraal Station; het is immers heel goed mogelijk dat deze verslaafden zich in aansluitende wijken zullen misdragen of overgaan tot crimineel handelen. Opstelten merkt echter op dat het de praktijk is gebleken dat dit uitwaai-effect er voor zorgt dat deze criminaliteit als het ware 'verdamp't'; door een veel grotere spreiding van verslaafden is hun aanwezigheid nauwelijks nog te merken.

Het laatste deel van zijn lezing wijdt Opstelten aan de gekozen burgemeester. Opstelten pleit voor het invoeren van een gekozen burgemeester, maar dan moeten de bevoegdheden van de burgemeester wel worden uitgebreid. Het huidige

voorstel van het kabinet strekt dan ook nog niet ver genoeg. Een burgemeester moet volgens Opstelten in staat worden gesteld zijn eigen wethouders aan te stellen.

Daarnaast moet de procedure voor een burgemeestersverkiezing veranderen. Iemand uit de zaal vraagt zich dan ook heel terecht af hoe zo'n verkiezing eruit moet zien. Het referendum tussen dhr. Groen en Lenferink om het burgemeesterschap van Leiden bood namelijk volgens haar totaal geen inhoud. Er werd de burger gevraagd een stem uit te brengen over twee kandidaten die zich zonder inhoudelijk programma aanboden. De kiezer moest als het ware op de foto afgaan bij het maken van zijn/haar keuze.

Dit is dan ook niet de verkiezing zoals Opstelten die voor ogen heeft. Opstelten wil een referendum waarbij kandidaten zich presenteren aan de hand van een duidelijk programma. Er moet iets te kiezen zijn, en indien een burgemeester zich niet houdt aan de doelstellingen die hij tijdens de verkiezingen heeft geformuleerd, moet hij daar ook de consequenties aan verbinden door op te stappen.

Opstelten sluit zijn betoog af door op te merken dat juist een aanpak als de Rotterdamse goed te realiseren is in combinatie met een gekozen burgemeester; zo kan een burgemeester afgerekend worden op resultaat. □

Christiaan Schakel

Bronnen

¹ <http://www.rekenkamer.rotterdam.nl>

² Bron: <http://www.tarwewijk.nl>